

BYMÆSSIGE KOMMUNER

København, den 31. januar 1961.

I anledning af det for folkettinget fremsatte forslag til lov om offentlig forsorg skal bestyrelsen tillade sig at bemærke følgende:

1. De foreslåede nye, enkle regler om *hjælp til underhold, kur og pleje* som erstatning for kommunehjælp og de mange arter af særhjælp må man se på med tilfredshed. Tilbagebetaling af hjælp er indskrænket til kun at omfatte særlige tilfælde, og det må formentlig medføre, at al hjælp bortset fra ovennævnte få tilfælde, fremtidig skal medregnes som skattepligtig indkomst, som det hidtil har været gældende for tuberkulosehjælp, militærhjælp og lignende.

Med hensyn til *hjælp efter § 46* skal der fortsat føres kontrol med, at hjælpen ikke overstiger de fastsatte grænser. Da omfanget af denne hjælpeart må antages at blive mindre og mindre som følge af højere arbejdsløshedsunderstøttelse fra arbejdsløshedskasserne, sygelønsordning, enkepension m. m., synes det overflødigt fortsat at pålægge kommunerne at kontere og udarbejde opgørelser over hjælp efter henholdsvis § 46, stk. 1 og stk. 2. Der føres jo ikke særlig kontrol med de hjælpearter, der er af samme størrelse som folke- eller invalidepension, og man skal meget henstille, at kommunerne fritages for denne administration, som man finder kan karakteriseres som overflødig.

Vedrørende *børnebidrag til enlige forsørgere m. v.* skal bemærkes, at efter nugældende lov betragtes bidragsgæld som kommunehjælp, og dette medfører, at der er mulighed for at eftergive bidragsrestancer, hvis betingelserne herfor er opfyldt. I kap. XVI i lovforslaget er angivet, at bidrag forældes efter 20 års forløb, men derimod ses der ikke at være mulighed for eventuel eftergivelse i særlige tilfælde. Dette synes urimeligt og vil betyde, at man i fremtiden i indtil 20 år skal blive ved med at regne

med gammel bidragsgæld fra år til år også i de sager, hvor den bidragsskyldiges forhold er sådan, at der ikke er mulighed for inddrivelse, og hvor gælden derfor ville være blevet eftergivet efter de nugældende bestemmelser.

2. Med hensyn til afsnittet om *refusion og revision* skal man bemærke, at det efter bestyrelsens opfattelse må forekomme mindre rimeligt, at kommunerne fortsat skal afholde den fulde udgift til kontingenthjælp. Mange kommuner har store udgifter til dette formål, bl. a. til folke- og invalidepensionister, og disse udgifter må forventes at stige yderligere som følge af nye kontingentforhøjelser.

Under hensyn til, at statskassen har overtaget den fælleskommunale udligningsfond, skal man endelig rejse spørgsmålet om en ændring af bestemmelserne om *tilskud fra udligningsfonden*, således at tilskuddet bliver ændret til en egentlig statsrefusion med ret for kommunerne til at få forskud i årets løb. Bestyrelsen er vel opmærksom på, at dette vil medføre en udgift for statskassen, men man finder på den anden side, at det er mindre rationelt efter udligningsfondens ophør fortsat at operere med særregler for den del af refusionen, der tidligere ydedes af udligningsfonden. En nyordning ville betyde en ikke uvæsentlig regnskabsmæssig forenkling.

Vedrørende dette afsnit skal man endelig henstille, hvorvidt de særlige regler om, i hvilket omfang den kommunale andel af hjælp undtagelsesvis kan kræves refunderet af en tidligere opholdskommune, *den retlige opholdskommune*, ikke nu måtte kunne opheves. Det kan ganske vist i visse tilfælde virke uheldigt, såfremt sådanne regler ikke findes, men det må dog formentlig erkendes, at besværet med opgørelsen af disse beløb